

**DEĞİŞEN GÜVENLİK ANLAYIŞI VE KOLLUK EĞİTİMİNDE YENİ
YAKLAŞIMLAR**
CHANGING SECURITY ENVIRONMENT AND NEW APPROACHES IN LAW
ENFORCEMENT TRAINING

GÜRAY ALPAR

Doktor, Araştırmacı Yazar

akadem2010@yahoo.com

ETÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi | ETU Journal of Social Sciences Institute

III/5, Nisan | April 2018, Erzurum

ISSN: 2149-939X

Makale Türü | Article Types : Araştırma Makalesi | Research Article
Geliş Tarihi | Received Date : 01.05.2018
Kabul Tarihi | Accepted Date : 02.05.2018
Sayfa | Pages : 155-170
DOI- : <http://dx.doi.org/10.29157/etusbe.60>

DEĞİŞEN GÜVENLİK ANLAYIŞI VE KOLLUK EĞİTİMİNDE YENİ YAKLAŞIMLAR

Güray ALPAR

ETÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi (ETÜSBED), C.III S.5, Nisan 2018, Sayfa: 155-170

ÖZET

Günümüzde tüm dünyada güvenlik anlayışı yeniden sorgulanarak, geleceğin güvenlik ortamı tanımlanmaya çalışılmaktadır. Tehdit kavramı ve düşünce kalıplarının değişmesi ve tehdidin yayılması sonucunda karmaşıklık ve belirsizlik olarak nitelendirilen yeni güvenlik ortamında, kolluk kuvvetlerinin de kendilerini yeni bir bakış açısıyla bu ortamın gereklerine göre hazırlamaları gerekmektedir. Aynı şekilde eğitim alanında da birtakım yeni anlayışlar söz konusudur. Bu yeni anlayışların kolluk eğitimine yansıtılması, yeni ortamın gereklerine uygun personelin eğitimine önemli ölçüde katkıda bulunacaktır.

Bireyin eğitilmesine yönelik ortaya çıkan yeni anlayışa göre, eğitimde kişi, yer ve zamana bağlılık azalmakta, bilgiyi aktarmaktan ziyade, onu kullanarak yeni bilgiler üretme son derece önem kazanmaktadır. Bu anlayışta öğretmenin rolü de sorgulanmakta, ondan öğrencileri bireyselleştirmesi, öğrenciyi zihinsel açıdan zorlaması, düşünmeye sevk etmesi, akıl yürüterek eleştirel düşünme tarzı kazandırması, neden sonuç ilişkileri kurduracak şekilde düşünce ve olguları farklı şekilde ilişkilendirmeye yöneltmesi istenilmektedir.

Geleneksel savaşın ötesinde cephesi belli olmayan, siviller ve devlet görevlileri arasındaki sınırları ortadan kaldıran yeni ve değişik bir savaş türünün ortaya çıktığı günümüz ortamında, çalışanlardaki tutku ve yaratıcılığı ve verebileceklerinin en iyisini ortaya çıkaramayan sistemler başarısız olmaktadır. Gelecekteki çatışma ortamlarını yürütecek liderlerin de, belirtilen yeni bakış açısına uygun olarak, öğrenmeyi öğrenmiş, bilgi hareketini kavrayan, kendi kendine hızlı bir şekilde olayları değerlendirip gerektiğinde yeni ortama uygun kararları alabilen ve uygulayabilen liderler olarak yetiştirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Değişen Güvenlik Ortamı, Eğitim, Davranış Değişikliği, Yeni Yaklaşımlar, Öğrenmeyi Öğrenme

CHANGING SECURITY ENVIRONMENT AND NEW APPROACHES IN LAW ENFORCEMENT TRAINING

ABSTRACT

At the present day, the future security environment is tried be defined throughout the world by requisitioning the sense of security. In the new security environment that the concept of threat and thought patterns have changed and the treat is qualified as disseminating, complicated and uncertain, the law enforcement agencies should prepare themselves to the necessities of the subject environment with a new viewpoint. In the same manner, some new understandings concerning the training area are in question and it's evaluated that reflection of these understandings on the law enforcement area would contribute considerably to the training of the personnel that are eligible for the necessities of the new environment.

According to the new understanding based on the training of the individual; dependency on the person, place and time is decreasing and the use of knowledge and generating new knowledge from that all done instead of conveying the knowledge has been gaining importance. In this understanding, the role of the trainer is also questioned and he/she is demanded to individualize the trainees, compel the students intellectually and force them to think, made them gain critical way of thinking by reasoning and direct them to correlate the ideas and phenomenon in a different way so as to make them establish cause and effect relation.

In the recent environment a new and different type of war, which removes the borders between the government officials and the civilian and has uncertain front, has emerged beyond the traditional war. In this environment the systems, that cannot reveal the ambition and creativity of their personnel and bring out their best, fail. Also the leaders that will command this conflict are supposed to be trained as the leaders that have learned to learn and comprehended the information operations, which can take and implement the decisions that are appropriate to the environment by evaluating the cases rapidly by themselves when required.

Keywords: Changing Security Environment, Training, Behavioral Change, New Approaches, Learning to Learn

Giriş

Olağanüstü istikrarsız zamanlarda yaşadığımız günümüzde dünya istikrarsız ve geleceği tahmin etmek güçleşiyor. İngiliz Gizli İstihbarat Servisi (M16) Başkanı John SCARLETT'e göre teknolojinin hızla değişmesiyle doğrudan bağlantılı ekonomik, sosyal ve demografik değişiklikler içinde bulunduğumuz zamanı geçmişten ayırarak küresel sonuçlara yol açıyor (Marshall, 2018:5).

Bütün dünyanın yeni tehdit ve güvenlik ortamıyla karşı karşıya olduğu günümüzde, güvenlik anlayışı yeniden sorgulanarak, geleceğin güvenlik ortamı tanımlanmaya çalışılmaktadır (Porter, 1995: 218). Artık soğuk savaş yıllarına ait düşünce kalıpları yer değiştirmektedir. Geleneksel "Devlet Merkezli" güvenlik anlayışının yerini "Toplum Destekli", hatta bir adım önüne geçerek toplumun güvenlik ihtiyacını öne alan "Toplumu Destekleyen" güvenlik anlayışı almaktadır. Hammes'in ortaya koyduğu şekilde geleneksel savaşın dışında, ayaklanmadan dönüştürülmüş, cephesi ve muharebe sahası belli olmayan, sivil ve devlet görevlisi arasındaki ayrımı ortadan kaldırmış; klasik gerilla harekâtından terörizmin modernite edilmiş şekline dönüşmüş (Hammes:2004) yeni bir savaş türü ortaya çıkmıştır. Artık tek bir ülkeyi değil, çoğu zaman birçok ülkeyi birden ilgilendiren tehditler söz konusudur. NATO Konseyi tarafından 2010 yılında Portekiz'in Başkenti Lizbon'da kabul edilen, "NATO Üyelerinin Güvenliği ve Savunması için Stratejik Konsepti'nde, ülkelerin geleceğine yönelik ana tehditleri, terörizm, silah, uyuşturucu ve insan kaçakçılığı, iç karışıklıklar, etnik çatışmalar, enerji güvenliği, iklim değişiklikleri olarak belirlenmiştir. Aynı şekilde AB Konseyi de aynı yıl kabul ettiği "İç Güvenlik Stratejisi"nde benzer tehditleri öngörülmüştür. Bu ortamda, ulusal güvenliğin sağlanmasının yanında, evrensel düzeyde yeni bir güvenlik anlayışına ihtiyaç bulunduğu düşünülmektedir. Geçmişte tehdit kavramı daha belirgin iken bugün çok yönlü, çok boyutlu ve değişken hale geldiği görülmektedir (Ulusal Strateji, 1999:18). Yine önceden güvenlik algısı bir komşu ülkenin işgaline uğramak iken, yeni anlayışta güvenlik ortamı belirsizleşerek, bunun ötesinde uluslararası terörizm, organize suç örgütleri, toplu göçler, ekonomik kriz, doğal afetler gibi yeni tehditleri barındıran bir konuma ulaşmıştır. Tehdit kavramı ve düşünce kalıplarının değiştiği ve tehdidin yaygınlaşarak, karmaşıklık ve belirsizlik olarak nitelendirildiği yeni güvenlik ortamında kolluk kuvvetlerinin de kendilerini bu ortamın gereklerine göre yeni bir bakış açısıyla hazırlamaları ihtiyacı bulunmaktadır. Örneğin; hava gücü ve internet güvenlik ortamını da etkiledi ve bu husus günümüz ve geleceğin güvenlik planlamasında mutlaka dikkate alınmak zorundadır (Marshall, 2018:13).

Profesyonel insan, belirli bir alanda özel bilgi ve beceriyle donatılmış uzmandır. İnsani becerisini ancak geniş bir geleneğin haberdarı ve bir parçası olduğunda daha iyi kullanır. Bu açıdan uzmanlık, uzun süreli bir eğitim ve tecrübe ile sağlanabilir. Mesleki bilgi entelektüeldir ve mesleki bilgi ve becerilerin geliştirilmesi ve aktarılabilmesi için araştırma ve eğitim kurumlarına ihtiyaç vardır (Hungtington,

2006:10). Kurumlar geçici olanı olumsuz olarak algıladıklarında geleceği kaçırmaları (Hamel, 2007:54). Geleceği kaçırmamak, onu anlamak ve ona önceden hazırlanmak sayesinde olur. Yine gelecekte var olabilmek, geleceği yönetebilmekle mümkündür. Bunu sağlamanın başlıca yolu ise, geleceğe stratejik açıdan bakabilmek ve sadece değişime uyum sağlama çabalarının önüne geçerek, geleceğin yönetilmesinden geçmektedir.

Geleceğin sorunlarına karşı karamsarlık yanında, sorunların çözülebileceğine dair belirli bir inançta bulunmaktadır. Brookfield bu inancını, eşitlik ve sosyal adalet ideallerine göre organize olan bir dünya arayışı içinde harekete geçme şansımızın arttığını, belirterek ortaya koymaktadır (Brookfield, 2000: 47). Küreselleşmenin bir sonucu olarak, güvenlik alanındaki değişimlerin yanında, eğitim alanında da yeni yöntemler ve düşünceler ortaya çıkmaktadır. Bu noktada eğitim, karşı karşıya kaldığımız sorunların bir çözümü olarak görülmektedir. Günümüzde düşünmeyi ve öğrenmeyi öğrenmiş bireylerin yetiştirilmesi ön plana çıkmış (Özden, 2005: 15-18), öğretilenlerin sınıf duvarlarının ötesine aşması beklentisi oluşmuştur. Küreselleşme öyle boyutlara ulaşmıştır ki, artık bir ülkedeki aileler, ders dışı zamanlarında bir başka ülkedeki öğretmenlerden çocuklarına değişik dersleri bilgisayar kullanarak aldırabilmektedirler (Friedman, 2005). Bireyin eğitilmesine yönelik ortaya çıkan yeni anlayışa göre, eğitimde kişi, yer ve zamana bağlılık azalmakta, bilgiyi aktarmaktan ziyade, onu kullanma, ondan yeni bilgiler üretme önem kazanmaktadır. Bu anlayışta öğretmenin rolü de sorgulanmakta, ondan öğrencileri bireyselleştirmesi, öğrenciyi zihinsel açıdan zorlaması, düşünmeye sevk etmesi, akıl yürüterek eleştirel düşünme tarzı kazandırması, neden sonuç ilişkileri kurduracak şekilde düşünce ve olguları değişik şekilde ilişkilendirmeye yöneltmesi istenilmektedir. Güvenlik kuvvetlerinin eğitimde de bu anlayışın yerleşmesi ve eğitimin bu düzeye taşınması geleceğin belirsizlik ortamında görev yapacak personel için oldukça önemlidir. Aksi takdirde, pedagojik formasyon sahibi olmayan eğitimciler tarafından, sadece nazari bilgilerin ezberletildiği belirsizlik ortamında, düşünme ve ilişkilendirme yeteneği kazanmamış, bir personel bu ortama uygun kararları almakta zorlanacaktır. Oysaki "Bilgi Harekâtı'nın öneminin arttığı bir süreçte, küçük, hafif ve süratli birliklere ihtiyaç olduğu kadar, üst seviyede liderler yerine, sivillerin ve değişen asimetrik tehditlerin de bulunduğu belirsizlik ortamlarına göre kendi kararlarını verebilecek alt seviye liderinin yetiştirilme ihtiyacı bulunmaktadır (ABD Harekât Talimnamesi FM 3-24). Günümüzde savaş alanlarında siviller, başka bir ifade ile devlet dışı aktörler, yer almaktadır. Sivillerin çatışma alanına dâhil olması, devlet görevlilerinin de savaşmak dışındaki işlerle karşılaşmasına neden olmaktadır. Güvenlik güçleri artık savaş dışı harekât (insani yardım, doğal ve suni afet yardımı, silahların kontrolü, mahalli sivil otoriteyi düzeni sağlamada destek, sınır aşan organize suç örgütlerine, silah ve insan kaçakçılığına müdahale), çatışmaları kısıtlamak, sivil otoritelere destek olmak gibi faaliyetleri daha sık icra etmeye başlamışlardır (Yalçınkaya, 2010: 27).

Öğrenme yaşam boyu devam eden bir süreçtir ve kuşkusuz hayatın diğer faaliyetlerinden ayrılamaz. Bu süreç bazı toplumlar için o kadar önemlidir ki, bu toplumlarda öğrenmeyi başaramayan kişiler “yaşayan ölü” olarak nitelendirilir (Avoseh, 2001: 482,483). Bireyin doğumundan ölümüne kadar süregelen bir dönemi kapsayan eğitimin tanımı ve yöntemi üzerine değişik görüşler mevcuttur. Eğitim sözcüğü, İngilizce karşılığı olan “education” ve Latince, “beslemek” anlamına gelen “educare” ve “bir şeye doğru götürmek” anlamına gelen “educere” sözcüklerinden türemiş olup, bireyin bilgiyle beslenmesi yoluyla onda var olan yeteneklerin ortaya çıkarılması ve geliştirilmesi olarak tanımlanır (Duman, 2000: 13). Günümüzde gelişmiş ülkeler eğitimde niteliği ve kaliteyi arttırmaya çalışırken, gelişmekte olan ülkeler hala eğitimin yaygınlaştırılmasına çalışmaktadırlar (Tansel, 1999: 453,473).

İnsan davranışları eğitim ile değiştirilebilir. Davranış değişikliği her zaman olumlu yönde olmayabilir. Arzu edilen bu değişim sürecinin kontrollü ve olumlu yönde olmasıdır. Bu açıdan bakıldığında eğitim, insanın düşünce ve davranışlarında amaçlı ve istedik yönde bir değişiklik gerçekleştirme süreci olarak tanımlanır (Barutcugil, 2002: 18,19). Eğitimle insanın kişiliği geliştirilir, yeni bilgi ve beceriler kazandırılması yoluyla birey olma bilinci kazandırılır ve içinde yaşadığı toplumla bütünleştirilir. Friedman’ın ifade ettiği şekilde, insanın becerilerini sürekli olarak daha iyi hale getirmesi gerekmektedir (Friedman, 2005: 237). Eğitim, insanın değerler sistemini etkileyerek hayata bakış açısını belirler, hayatı daha iyi anlamasına yardımcı olur, onu daha anlamlı ve verimli yaşamasını kolaylaştırır. Değişen bu ortam içerisinde AB Komisyonu üye ülkeleri de çalışmalarında, bilgi toplumu için gerekli insan gücünün yetiştirilmesi amacıyla eğitime yönelik hedef ve stratejilerini; eğitim ve yetiştirme sisteminin kalite ve verimliliğin yükseltilmesi, eğitim ve yetiştirme sistemine herkesin erişebilme imkânının sağlanması ve bu sistemin dünyaya açılması olarak belirlenmiştir (European Commission, 2001; 2003).

Kolluk güçlerinin eğitim süreci de öğrencilere istedik yönde davranış değişikliği ve yeni bilgi ve beceriler kazandırmaya yönelik olmalı, onun hayata bakış açısını değiştirerek değişen ortamı anlamasını ve toplumla bütünleşmesini sağlamalıdır. Öğrenci yaşam boyu öğrenmeye devam eder. Önemli olan yetişkinin öğrenmeye hazır oluşu ve uygun şekilde yöneltilmesidir (Duman, 2000: 109). Aynı zamanda bir yetişkin olan kolluk personeli için bu süreçte önemli olan, toplumsal ve düşünce yapısında meydana gelen değişimlerin eğitimciler tarafından anlamlandırılarak, yeni anlayış ve yaklaşımların kolluk eğitim sistemine yansıtılmasıdır.

Güvenlik becerisine hâkimiyet, geniş bir genel kültür altyapısına sahip bulunmayı gerektirir. Bu nedenle modern bir güvenlik gücü oluşturmayı kurmayı hedefleyen Prusyalı reformcular bunu idare edecek liderler açısından hem genel, hem de özel bir eğitimin arzu edilir olduğunu vurgulamışlardır. Onlara göre güvenlik mesleği diğer meslekler gibi gelişim için tasarlanan, bir sonraki özel ve mesleki eğitimden ayrı olan ve bu eğitim için temeli hazırlayan genel bir okul

eğitimini gerektirmektedir. (Huntington, 2006: 291,292). Başka bilim dallarında sınırlar iktisat, tarih, sosyoloji, psikoloji gibi bilim dalları ile birleşirken, güvenlik bilimleri de bu dallarla birçok noktada bir araya gelir. Eğer bir kolluk lideri sadece kendi hizmetine özgü alanlarda eğitilirse, önsezi, analitik düşünme alışkanlığı, hayal gücü ve yargısını geliştiremez. Bu nedenle, bir liderin kendi işini düzgün bir biçimde yapabilmesi için kendi amaçlarına katkı yapacak diğer alanlarda da fikir sahibi olması gerekir (Huntington, 2006: 16). Bu aynı zamanda, onun insanlarla ve çevreyle sürekli iletişim halinde bulunmasını ve entelektüel boyutta bir birikime sahip olmasını sağlayacaktır.

Eğitimci toplumu ve toplumda meydana gelen değişimleri anlamalı ve alanına yansıtabilmelidir. Toplumlar kendine özgü inanç ve değerlere sahiptir. Paradigma "belli bir topluluğun üyeleri tarafından paylaşılan inanç ve değerlerin bütünüdür." (Özden, 2005: 13,14). Paradigma değişmesi ise topluma ait kurallar setinin değişmesi, bir başka açıdan sosyal dönüşümdür. Eğer dönüşümün başladığının farkına varılır, başladığı yer, zaman ve yön anlaşılabilirse, geleceğe yönelik görüşler ve ön görüler de inanç ve değerler ile toplumsal düşünce yapısındaki değişim etkisini hissettirmektedir. Öğretmen bu değişimi anlayacak ve yönlendirecek tarzda eğitimin felsefesini bilmelidir. Eğitimci gerçekliğe, insan doğasına topluma ilişkin kavramlar üzerine düşünmeye başladığında eğitimin felsefesini yapıyor demektir (Gutek, 2006: 1,2). Günümüzde ideal insanın özelliği değişmekte, bir sorunla karşılaştığında yeni strateji ve çözüm üretebilen, sadece bir meslek edinmekten ziyade, çok yönlü bir donanım kazanan insan tipi ortaya çıkmaktadır. Bunun yanında yeni öğrenme yaklaşımları geliştirilmekte, işbirliğine esas olan bilimsel yaklaşımda artık öğrenme kontroller, tekrarlar, ödüller ve pekiştirmelerden ziyade bağlantı ve anlamlandırmalarla gerçekleştirilerek daha etkili hale getirilmektedir (Erdoğan, 2008: 7-10). Paradigmatik değişimlerin eğitim sistemini de zorlamaya devam ettiği günümüzde, bu değişimi ve yaklaşımı anlamayan bir kolluk güçleri eğitimcisinin başarılı olması mümkün gözükmemektedir. Öğretimde "öğrenciler gelecekte işe yaracağı düşünülen bilgiyle mi yüklenmeli, yoksa geleceğin kestirilemeyen güvenlik ortamına uygun şekilde öğrenmeyi mi öğrenmelidir?" sorusu sorularak, cevabının bulunmaya çalışılması gerekmektedir.

Yüzyılımızın ekonomik, siyasal ve askeri dinamikleri incelendiğinde, rekabetin başlıca paradigmasının, bilgi ve yeni buluşlar olduğu ortaya çıkmaktadır (Kavrakoğlu, 2006: 4,5). Artık öğrenmede anlama, algılama, düşünme, duyuş ve yaratıcılık gibi kavramlar önem kazanmıştır. Bilgiyi aktarma değil, onu kullanma, ondan yeni bilgiler üretme düşüncesi ön plana çıkmıştır. Bilgi konusunda anlayış ve okulun rolü de değişmiştir. Eğer okulların yetenekli kadroları mevcut ise, bu okullar iyi bir mesleki eğitim verebilirler (Huntington, 2006: 45). Öğretmenin kalıpsallıktan uzak olması ve öğrencileri bireyselleştirmesi beklenmekte, ondan öğrenciyi zihinsel açıdan zorlaması, düşünmeye sevk etmesi, akıl yürüterek eleştirel düşünme tarzı kazandırması, neden sonuç ilişkileri kurduracak şekilde fikir ve olguları değişik şekilde ilişkilendirmeye yöneltmesi istenilmektedir. Böyle bir ortamda, öğrenim

adında sadece nazari bilgilerin aktarıldığı bir kolluk personelinin, tehlikeyi fark etmesi, diğer olaylarla bağlantı kurarak akıl yürütmesi ve tehlikeyi bertaraf edecek şekilde tedbir alması beklenemez.

Öğrenmede kişi, yer ve zamana bağlılık giderek azalmakta, öğrenmenin görsel, işitsel, dokunsal olmak üzere yeni yolları geliştirmekte (Özden, 2005: 15) ve yeni okuryazarlık türleri gündeme gelmektedir. Ekonomik okuryazarlık (Brown, 1999: 3), dijital okuryazarlık, görsel okuryazarlık (3M Corporation Research, 2001), kent okuryazarlığı, medya okuryazarlığı gibi kavramlar ortaya atılmakta ve öğrenme tüm hayatı içeren bir süreci kapsamaktadır. Bu ortamda artık, bir okulu bitirip diploması sahibi olanlar değil, çevresiyle iletişim kuracak ölçüde genel kültürü olmayan, bulunduğu ortamı anlamakta ve çözmekte zorlanan bireyler cahil sayılmakta, üniversite mezunu olduğu halde bilgisayar ve interneti kullanamayan, basit bankacılık işlemleri gerçekleştiremeyen insanlar bu ortamda hayatı sürdürmekte zorlanmaktadır. Bu yeni okuryazarlık türü bilgi okuryazarlığı olarak isimlendirilebilir. Kolluk öğretiminde bu yeni kavramlara uygun hale getirilmesi, öğrenme ortamının, öğretimin bütün boyutlarını içerecek şekilde yeniden düzenlenmesi ve personelin bütün hayatını kapsayan süreçte, çevresini anlayacak şekilde bilgi okuryazarı olarak yetiştirilmesi gerekecektir.

İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerinden birisi de yaşam boyu öğrenmesidir (Barutçugil, 2002: 25). İnsanların bilgi okuryazarı olabilmesi için her şeyden önce yaşam boyu öğrenme özelliklerine sahip olması gerekir (Duman, 2000: 71-73). Çağımızın cahili, okuma yazma bilmeyenler değil, öğrenmeyi öğrenmeyenlerdir. Eğer bir kişinin bilgi okuryazarlığı var ise, bilgiye nerede ve ne şekilde gereksinimi olacağını bilir, bilgi kaynaklarına ulaşır, elde ettiği bu yeni bilgileri var olan bilgilerle birleştirir. Sadece ezbere dayalı bilgilerle donatılan kişi ise, bilgiye ulaşamadığından hayatı boyunca okulda elde ettiği bilgilerle yetinmek zorunda kalır ve bu nedenle yaşadığı dünyadan uzaklaşır. Öğrenme toplumu veya kurumunda, her isteyen birey, yeni bilgi, beceri ve tutum edinmek amacıyla kolayca ulaşabileceği ve katılabileceği öğrenme ve eğitim olanaklarına sahiptir. Diğer eğitim sistemlerinde olduğu gibi kolluk eğitimi ortamlarının da bu ihtiyaca göre düzenlenmesi gerekmektedir. Bu noktada, ortaya çıkan eğitim ihtiyacının karşılanması için, uzak yerlerdeki personelin kısa süreli kurslar için bir yere çağırılmasının hem ekonomik hem de verimli olmadığı görülmektedir. Kısa süreli eğitimler için gelen personel, mekânsal olarak alışma sürecinde, verimli öğrenme ortamını bulamayacağı gibi, çoğu durumda geri beslenme ve pekiştirmede yapılamayacağından, öğrenilenler kısa sürede unutulacaktır. Bunun yerine, profesyonel eğitimciler tarafından mobil ekiplerin oluşturularak ihtiyaç olan yerlere gönderilmesi ve yerinde eğitim vermesi yöntemi veya teknolojinin kullanılması suretiyle uzaktan eğitim verilmesi daha yararlı olabilecektir. Ayrıca kurumların ihtiyaç duyduğu alanlarda personelin uzun süreli eğitimlere çağırılması da, personelin görevinden uzun süreli uzaklaşması yanında, bu personele ödenecek ücretler nedeniyle kurumsal kayıplara yol açacaktır. Diğer taraftan, günümüzde

birçok kurumun yaptığı gibi, kişisel olarak dil öğrenmek, lisansüstü eğitim yapmak gibi amaçları olan personelin teşvik edilmesi ve desteklenmesi durumunda, kurumsal olarak herhangi bir bedel ödmeden, nitelikle personele sahip olmak mümkün olabilecektir. Bu durumdaki personel zaten gönüllü bir katılım sağladığından ve karşılığı olan bedeli kendisi ödediğinden, öğrenme faaliyetine daha iyi motive olacak ve öğrenme faaliyeti daha verimli olarak gerçekleştirebilecektir.

Kolluk personeli, aynı zamanda yetişkin olarak nitelendirilebilir. Farklı şekilde tanımlansa da genel olarak yasal, biyolojik, toplumsal ve psikolojik yetişkin olmak üzere dört çeşit yetişkinden söz edilmektedir (Duman, 2000: 102,104). Yaş olarak, 18 yaşından 29 yaşına kadar ilk yetişkin, bu yaştan emekli olana kadar orta yetişkin, daha sonra ise ileri yetişkinlik dönemi sınıflandırılması yapılmaktadır. Yasal yetişkin, birçok ülkede ortalama 18 yaş civarı ile nitelendirilmesine rağmen, biyolojik yetişkinlik ve olgunluğa erişmede bu yaş daha değişik olabilir. Aynı şekilde kişinin bazı toplumsal rolleri yerine getirmeye başlaması ile kendi kendini yönetmeye başlaması farklıdır.

Hangi yaşta olursa olsun, birey bağlantı kurduğu sürece verimliliğini ileri yaşlara taşır. İleri yaşlarda yetişkinlerin öğrenmeleri çeşitli nedenlerle yavaşlama göstermesine rağmen, öğrenme süreci devam eder. Akıcı zeka gençlik döneminde üst noktada iken, yaşlandıkça durmaz ve artar. Doğumdan itibaren günde 10.000 beyin hücresi kaybetse bile, 80 yaşındaki insanın beyin hücresindeki azalma yüzde üçten az olmaktadır (Barutçugil, 2002: 26). Gerçekte yetişkinlikle beraber bazı alanlarda zeka türlerinde artmalar da meydana gelmekte, örneğin bireyin algılama, kavram geliştirme ve soyut muhakeme gibi yetenekleri artmaktadır (Duman, 2000: 108). Bazı kişilerin çok ileri yaşlarda bile düşünmeye, üretmeye devam etmeleri bu sebepten dolayıdır. O halde, bir kolluk personelinin de yaşı ne olursa olsun içinde bulunduğu koşulları karşılayacak şekilde algılama, kavram geliştirme ve muhakeme yeteneğini arttırarak, arandığı ihtiyaç duyulan personel olması mümkün olabilecektir.

Yetişkin eğitiminde rol alan kolluk eğitimcisinin görevi, bildiklerini karşı tarafa aktararak sonra bunları tekrar almaya çalışmaktan ziyade, onlarla birlikte bir arayış sürecine girmek ve bu süreçte onlara yardım etmek olmalıdır. Yetişkinlerin eğitimi farklılık gösterir. Onlar daha ziyade soruna ya da fırsata odaklanırlar ve gerçek yaşamda kullanabilecekleri, hayata uygulayabilecekleri ve kısa zamanda kullanabilecekleri bilgilere ihtiyaç duyarlar (Barutçugil, 2002: 22). Bunun yanında öğrenme süreci üzerinde kontrol ve yönlendirme ihtiyacı duyar, büyük resmi görmek isterler. Bu noktada öğrenenin yaşantısı, öğretimde kullanılması gereken en önemli kaynaktır ve bu nedenle eğitimci öğrencinin yaşantısını çözümleyerek, öğretim ortamında bunu en iyi şekilde kullanabilmelidir.

Geleceğin güvenlik ortamının ihtiyacını karşılayacak personeli yetiştirirken, öğrenenlerin girişkenliği ve yaratıcılığı ortaya çıkaran bir öğrenme ortamı da sağlanmalıdır. Teori ve pratiğin bir arada olduğu öğretimin, sınıf içinde eğitim ötesinde, sınıf içi davranışlar ve olaylar üzerinde etkisi bulunmaktadır. Öğretmenin öğrencileri ile kuracakları ilişki, onların insan doğasına ilişkin kavramlarına dayanır. Burada eğitici yol gösterici, tavsiyelerde bulunan konumda olmalı ve bilimsel esaslara dayalı bir öğretim ortamı oluşturulmalıdır. Eğer, güvenlik personeli eğitilirken, öğretmenler bilimsel bir öğrenme ortamı sağlamaktan ziyade, öğrencinin kişiliğine saygı duymaz, onlara tehdit, korku ve eleştirel bir bakış açısı ile yaklaşır ve öğrenciye sınıf içi ortamda meydan okursa başarı sağlanması da mümkün olmayacaktır. Yetişkinler yaksaksız, rahat, kendileri olabilecekleri, hata yapabilecekleri, yaratıcılıklarını kullanabilecekleri ortamlarda daha kolay öğrenirler. Öte yandan yetişkin öğrencilerin, yüzeysel bilgiye sahip, belirli doğrularda ısrarcı, katılımcıları yönlendirmeye çalışan ve yalnızca konuşan eğitime karşı en azından zihinsel olarak olumsuz tutum sergiledikleri bilinmektedir.

Kişiler arasındaki ilişkileri etkileyen faktörlerden birisi de tutumlardır ve öğretimde tutum oluşturma son derece önemlidir. Kişilerin belirli bir objelere ilişkin duygularını, düşüncelerini ve davranışlarını düzenli bir şekilde oluşturan eğilimlere tutum denilmektedir (Dökmen, 1994: 110,111). Tutumlarımız olumlu olabileceği gibi bunun tersi de olabilir ve tutumlar zaman içerisinde yer değiştirebilir. Yeterli bilgiye sahip olamadığımız durumlarda tutumlar, bazı kısa bilgileri vererek, çevreye uyum sağlamaya katkıda bulursa da eğer doğru bilgiye dayanılmıyor ise bireyleri zor duruma sokabilir. Öğrencilerde de daha önce oluşmuş olumsuz tutum ortadan kaldırılamaz ise ne yapılırsa yapılsın, hangi yöntem uygulanırsa uygulanırsa başarılı olunamamaktadır. Bu durumda birey, ileri yaşantısında öğrenmekten nefret edebilmekte, kendini geliştirme ihtiyacı hissetmemektedir. Öğretici bu konuda öncelikle konuya ve ortama karşı olumlu bir tutum geliştirmek ve ardından eğer var ise, olumsuz tutumları ortadan kaldırarak olumlu yönde değiştirebilmelidir. Bu iki yönlü değişiklik sağlamanın dışında modelleme yolunu kullanarak da öğrencinin tutumu öğrenmesi sağlanabilir. Güvenlik ortamında eğer öğrencinin başarılı olması isteniyorsa, öğrenme sürecine gönüllü katılması sağlanmalı, uygun şekilde rehberlik edilmeli, öğrenme ortamında ona saygı duyulmalı, önem verilmeli, ona rakip olunmamalı, meydan okunmamalı ve eleştirel bir tutum takınılmamalıdır. Öğretmen tutum değiştirirken iki yönlü bir değişiklik sağlamaya çalışmak yanında, olumlu bir model oluşturma yoluna gitmelidir.

Sınıfta olumlu bir "ben" kavramı geliştirebilmek için öğrencinin, öğretmeni tarafından kabul edildiğini hissetmesi son derece önemlidir. İnsanların sözlü ve yazılı ifadelerden anladığı sanılır. Oysa insanlar yazıda veya sözde gizli birtakım manaları anlayamazlar (İzzet, 2003: 18). Öğrenen kişi davranışları ile ilgili dönüt alabilmeli, kendini fiziksel ve psikolojik her açıdan güvenli bir ortamda hissedebilmeli ve öğrenim esnasında kendisi için en uygun karar verme süreçlerini gerçekleştirebilmelidir. Eğitici, ortam düzenlenmesinde yetişkinin öğrenmeye

ilişkin özellikleri dikkate alarak, düşünce ve tutumla birlikte olumlu bir öz benlik geliştirebilmeli ve olumlu şekilde güdüleyerek değişikliğin farkına vardırılmalıdır. Bu noktada, iyi bir eğitimci bu yöntemleri kullanarak, olumlu düşünce, tutum ve öz benlik geliştirir, katılım sağlar, olumlu değişikliğin farkına vardırır.

Öğrenim ortamında başarıyı arttırmada kullanılacak yöntemlerden birisi de öğrencilerin tarzlarını belirlemesidir. Öğrencilerin tamamının aynı düzeyde olması beklenmemelidir. Bireylerin zekâlarına bağlı olarak, anlama yetenekleri ve problem çözmek için bilgilerini kullanma yolları birbirinden farklılık gösterir (Demirel, Balbay, Erdem: 2006: 7). Genel olarak bir grup içerisinde öğrenciler aktivist, teorisyen, yansıtıcı ve pragmatistler olarak ayrılmaktadır (Barutçugil, 2002: 45,46). Aktivistler, yeni durum ve fırsatlarla karşılaştıkları aktivitelerden hoşlanırlar. Uzun sürede sonuç alınacak konular bu kişiler için değildir. Teorisyenler, kavramlar arasında ilişkileri araştırma ve bağlantı kurmayı severler. Zihinsel olarak zorlanmak, becerilerini kullanmak isterler. Analitik düşünürler. Yansıtıcılar, geride durup, olayları farklı bir açıdan gözlemleyerek sonuca ulaşmak isterler ve önce ayrıntıları incelerler. Öğretimde sonuç almada bu öğrencilere zaman tanınmalı ve acele edilmemelidir. Pragmatistler ise, öğretilen bu konu ile kendi durumları arasında bağlantı kurmaya meyillidirler. Bu bilgi nerede işime yarar diye düşünür ve öğrendiklerini hemen uygulamak isterler. Bu gruba ait olanlar çoğu zaman uygulama ve sonuçlara odaklanırlar. Eğiticinin bu tarzları belirlemesi ve öğretim ortamını buna göre düzenlemesi önemlidir.

Eğitim sürecinde öğrencinin zekâ düzeyi ve alanı, öğrenme biçim ve becerileri, yaratıcılık ve güdüleme gibi özellikleri de öğrenmeyi etkilemektedir. Burada dikkate alınması gereken bir unsur olarak, zekâ kavramı karşımıza çıkmaktadır. Değişik tanımları yapılsa da zekâyı zihnin öğrenme, öğretilenlerden yararlanma ve yeni çözüm yolları bulabilme yeteneği olarak tanımlayabilir ve buradan yaratıcılığın zekânın bir üst işlevi olduğu sonucuna varabiliriz. Zekâ soyut akıl yürütme, zihinsel temsil, problem çözme ve karar verme gibi yüksek nitelikli yetenekler ile öğrenme yeteneği ve ortaya çıkabilecek ihtiyaçları en etkili şekilde karşılayabilmedeki uyum olarak ta tanımlanmaktadır (Erkuş, 1998: 31). Gardner'e göre ise kişiler, matematiksel zekâ, kendi kendisi ile ilişkilerdeki zekâ, yüzleri tanıma zekâsı ve dille ilgili zekâ gibi değişik entelektüel zekâlara sahiptir (Ülgen,1997:28,29). Nörolojik bulguları da saptanan bu zekâ türlerinden, dil ile ilgili zekâ erken konuşmayı sağlamaktan, anlamları bellekte biriktirmeyi ve olayları açıklamayı sağlarken, beyni sol bölgesinde meydana gelen bir hasar sesleri kurallarına göre formüle etmekte güçlük yaratmaktadır. Öğretmenin öğrencinin bireysel özelliklerini tanıması gerekmekte ve öğrenme biçimlerini sağlamada, öğrenciyi özelliklerine göre yönlendirmede, bireysel ve grupsal çalışmaları yapmada bu özellikleri bilmesi önem kazanmaktadır. Geleceğin güvenlik ortamında, aynı şekilde düşünen değil, belirsizlik ortamında kaybolmayan farklı düşünen personele ihtiyaç olacaktır. Zeka bireyin elde ettiği bilgiyi yeni durumlara aktarma yeteneğidir ve güvenlik alanında personelin elde ettiği bilgileri karşılaştığı yeni durumlara aktarabilmesi son derece

önemlidir. Zeki insan bir işi diğerine oranla daha hızlı, doğru ve pratik yapar. Kolluk personelinin karşılaştığı problemleri çözme yanında, bu probleme farklı bir bakış açısıyla bakabilmesi ve uygun verimli çözümler sağlayabilmesi gerekir. Bu noktada bireyin zekâsını anlayabilmenin başlıca yolu, ona zihni faaliyetlerini ve bilgilerini kullanabileceği ortamı sağlamak, problem sahaları ile karşı karşıya getirmek ve bunu gözlemlemek olacaktır.

Geleceğin bilinmeyenlerle dolu güvenlik sahasında halkın güvenlik ihtiyacını dikkate alarak süratli ve doğru kararlar vermek gerekecektir. Bilgi toplamanın belirleyicisi insandır. Böylesi bir toplumda bilgi insanın en belirgin özelliği ise bilgileri süratle geliştirebilmesidir. Elde edilen bir bilgi bir süre sonra diğerleri tarafından da öğrenileceği için sürekli değer üretmez. Bunun önleme sürekli bir öğrenme ortamını sağlanması ile mümkün olabilecektir. Toplumun tüm bireyleri teknoloji araçları ile donatılsa bile yukarıda belirtildiği şekilde bilgidен değer üretmezse, bilgi toplumuna söz edilemez (Kavrakoğlu, 2006:4,5).

Öğrencilerin belirlenen hedef davranışlara erişmeleri için uzmanlarca planlanan öğrenme ortamlarında, kendi bilişsel düzeylerine dayalı bir dizi öğrenme yaşantısı gerçekleştirilmesi gerekir. Biliş, bilgidен daha geniş bir kavram olup, bilgi ve bilgiler arasındaki zihni süreçleri içerir. Duyuşsal eğitim ise öğrencinin duyu ve ihtiyaçlarına sağlıklı olarak anlatımı ile ilgilidir. İnsanlara kazandırılmak istenen duyu, tercih ve değerler, ahlaki kurallar, karakter eğitimi, kişiler arası ilişkiler ve istekler, duyuşsal davranışsal kapsamındadır (Bacaklı, 2006: 13,14). Bütün bu niteliklerin kazanılması, diğer yöntemlere göre daha uzun süreli ve zordur. Bu tür davranışların kazandırılmasının kolluk eğitim ve öğretim uygulamalarında oldukça önemli olduğu düşünüldüğünden, eğitimcilerin buna uygun yöntem geliştirmeleri ve planlama yapma zorunluluğu bulunmaktadır. Öğrencilerin yeni bilgi ve beceriler kazanabilmek için zamana ve uygulamaya ihtiyaçları vardır (Genesee,2004: 547-576). Eğer öğrenilen davranış gözlemlenebiliyorsa; unutulmuyorsa; alışkanlığa dönüşmüşse, öğrenme de oluşmuş demektir (Başaran, 1994:25). Genelde sorun, öğrenilen bilgilerin bir süre sonra unutulup alışkanlığa dönüştürülememesinden kaynaklanmaktadır ve konu, eğitimcilerin çözmesi gereken bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunun en başta gelen sebebi öğrencinin eğitim sürecinde davranışı içselleştirememesidir. Güvenlik eğitimine uyguladığımızda, öğrenciye ateş edebileceği uygun bir mevzi seçmesi öğretilir ancak bu içselleştirilemezse, göreve başladığında bu kişi uygun olmayan bir mevzi seçtiğinde herhangi bir çatışma durumunda, yaralanabilecek ve hatta hayatını kaybedebilecektir. Bu nedenle alışkanlığa dönüşmediği ve içselleştirilmediği sürece öğrencinin öğrendiği kabul edilmemelidir. Öğrenme stratejileri kullanılarak bireyin çevresinden aldığı uyarıcıları kısa süreli bellekte anlamlandırarak, uzun belleğe geçmesini ve böylece öğrenilenlerin kalıcı olmasını sağlar. Bireyin yeni bilgiyi alıp bunu eskilerle kıyaslaması ve uzun belleğe kodlaması “anlamlandırma” olayının gerçekleşmesi olarak görülür. Kişi bu anlamlandırmayı anahtar sözcük ve bellek destekleyicilere kullanarak yapabileceği gibi, zihinsel imgelere oluşturarak, kendi sözcükleri ile

ifade ederek, özetleyerek, benzerlikler kurmak ve kendi düşünceleri ile ifade etmek yoluyla da yapabilir (Erden ve Akman, 1995:156).

Unutmak, öğrenmede devam eden bir süreçtir. Bu süreçte beyin aldığı bilgiyi yorumlayarak önemli olup olmadığına karar verir, önemsizse 15 saniye içinde siler. Yeni bilgiler özellikle öğrenmedir sonraki ilik 20 dakika içerisinde hızla kaybolur. Aynı şekilde yeni bilgilerin yüzde yetmiş-sekseni ilk 24 saat içinde unutulur. Yine yapılan araştırmalara göre insanlar duyduklarının yüzde 20'sini öğrenip hatırladıkları halde, duyarak görerek deneyerek elde ettikleri bilginin yüzde 90'ını öğrenmekte ve hatırlamaktadırlar (Barutçugül,2002:26-41).

Öğrenme, o anda öğrenilen, yani yeni gelen bilgi ile daha önceden hafızada var olan öğrenilmiş bilgi arasında bir bağ kurmaktır. Bunu yapmanın birinci yolu; aynı bilgiyi tekrar etmek, ikincisinde daha çok duyu organına ile algılamaktır. Bu surette daha önce öğrendiklerimizle yeni bilgiler arasında mantıksal bir bağ kurmamız mümkün olabilir. Bağ oluşturmada ve hatırlamada, renk, parlaklık, uyumsuzluk gibi abartılı nesnelere bir yöntem olarak kullanılmaktadır.

Eğer bu bağlantı gerektiği gibi kurulmaz ise bilgilere misafir bilgi işlemi yapılarak bilinçaltı denilen yere gönderilmektedir. Öğrenilenlerin zaman içinde unutulması ver bu nedenden dolayıdır (Sekman, 2007:39-41). Eğer bilgi 21 gün içinde kullanılmaz ise kalıcı olmamaktadır. (Barutçugil, 2002:223-227). Unutmayı engellemek için bilgilerin daha çok kullanılması ve belirli aralıklarla ve uygun şekilde tekrarların yapılması gerekmektedir. ABD'de yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre, belirli aralıklarla yapılan tekrarın, kesintisiz tekrara göre yüzde 50 daha verimli olduğu ortaya çıkmıştır. Tekrar için en uygun zaman öğrenmenin sona erdiği andan 10 dakika sonradır (Sekman, 2007:70). Öğrenen kişi, beynini ve bütün duyularını öğrenmeye yönlendirebilmeli, öğrenme sürecinden keyif almalı, öğrendiğini belli aralıklarla tekrar etmeli ve denemelidir. Başarılı eğitimciler ise bu süreci uygun şekilde yönlendirenler olacaktır.

İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerden birisi de öğrenebilmesi ve öğrendiklerini paylaşabilmesidir. (Demirel vd.,2006:3). İnsanlar algıladıklarını beyinde zihinsel bir süreçten geçirerek, seçer, yorumlar ve özümser. Bu noktada öğretilen konuların gerçek yaşamla ilgili olması ve öğrencini kendi yaşamındaki deneyimlerle bağlantı kurulması yanında, bilgilerin tutarlı olması da öğrenme isteğini arttıracaktır. İnsanın yapısı öğrenmeye uygundur ve günde 86 milyar yeni bilgiyi depolama kapasitesi vardır. Beyin insan yaşamı boyunca 100 trilyon bilgiyi hafızasına alabilir. Diğer taraftan bilim adamları birçok kişinin beyin potansiyelinin yalnızca yüzde 4-8 arasında bir kısmını kullandığını öne sürmektedirler (Barutçugil, 2002:26).

Uygun yöntemler kullanılarak bu kullanım potansiyelinin artırılması her zaman mümkündür. İyi bir eğitimci öğrencide zaten var olan bu potansiyeli ortaya çıkarır ve kullanması için fırsatlar yaratır. Bu noktada zayıf öğrencilerin dahi

öğrenme tarzı geliştirilerek ilerlemeler sağlanabilir. Ancak kişinin öğrenmede güçlü ve zayıf yönlerinin farkını vararak bu gelişmeyi istemesi gerekmektedir. Eğitim ihtiyacını yanlış belirmesinin yanında, öğrenciye elde ettiği bilgiyi kullanma fırsatı verilmez ve çok kısa sürede çok fazla şey öğretilmeye çalışılırsa beklenen sonucun alınması da mümkün olmayacaktır.

Dünya üzerinde birçok bilim bulunmasına karşılık, gittikçe artan uluslararası ilişkiler ulusların kendi dilleri dışındaki dilleri de öğrenme gereksinimini ortaya çıkarmıştır (Demirel, 2010:3). Kolluk eğitiminde de önem verilmesi gereken hususlardan birisi de geleceğin güvenlik ortamının gereklerine uygun yabancı dil eğitiminin verilmesidir. Giderek küreselleşen dünyada güvenliği tehdit eden unsurlar, ulusal sınırları aşarak uluslararası alana taşınmıştır. Bu unsurlara karşı hiçbir devlet tek başına mücadele edemez duruma gelmiştir. Böyle bir ortamda uluslararası kuruluşlarda ve barışı koruma ve destekleme harekâtlarında görev alacak kolluk personelinin de en azından bu görevlerin ihtiyacını karşılayacak ölçüde yetiştirilmesi ihtiyacı bulunmaktadır. Bu noktada, diğer ülkelerin veya en azından görev yapılacak bölgenin kültürünün bilinmesinin yanında, dil becerilerinin de yeterli düzeyde geliştirilmesi gerekmektedir. Burada sadece not alma ve gramer kurallarının öğrenilmesi üzerine bir yabancı dil bilgisinin yeterli olmadığı, yurtdışında görev alanlar ve eğitimciler tarafından açıkça ifade edilmektedir. Etkin bir dil öğrenimindeki amaç öğrenilen dilin kültürü ile birlikte, konuşma, yazma, dinleme ve okumaya dayalı 4 becerinin geliştirilmesidir (Demirel, 2010:29).

Sonuçlar

Güvenlik ve tehdit ortamının sorgulandığı günümüzde, geleceğin güvenlik anlayışı tanımlanmaya çalışılmaktadır. Soğuk savaş yıllarına ait düşünce ve kalıplarının yer değiştirdiği bu ortamda, bütün dünya geleneksel savaşın dışında, cephesi ve muharebe sahasının ve sivil-asker ayrımının olmadığı yeni bir savaş türü ile karşı karşıyadır. Artık tek bir ülkeyi değil, çoğu zaman birçok ülkeyi birden ilgilendiren tehditler söz konusudur. Geçmişteki belirgin tehdit kavramı bugün yerini çok yönlü, çok boyutlu ve değişken bir belirsizliğe bırakmıştır. Gelecekte var olabilmek ancak halkın güvenlik ihtiyacı doğrultusunda geleceği yönetebilmekle mümkündür. Güvenliği sağlayan kolluk güçlerinin de bu sınırları belli olmayan güvenlik ortamının gereklerine göre kendilerini hazırlamaları gerekmektedir. Bu noktada, eğitim alanındaki yeni yaklaşımların kullanılması geleceğin ortamını anlamaya ve bunun gereklerine göre güvenlik personelinin hazırlanmasına imkân sağlayacaktır.

Günümüzde, düşünmeyi ve öğrenmeyi öğrenmiş bireylerin yetiştirilmesi ön plana çıkmış, öğretilenlerin sınıf duvarlarının ötesine geçmesi beklentisi oluşmuştur. Bireyin eğitilmesine yönelik ortaya çıkan yeni anlayışa göre, eğitimde kişi, yer ve zamana bağlılık azalmış, bilgiyi aktarmaktan ziyade, onu kullanma,

ondan yeni bilgiler üretme önem kazanmıştır. Bu anlayışta öğretmenin rolü değişmiştir. Öğretmenden beklenen, öğrencileri zihinsel açıdan zorlaması, geliştirmesi, düşünceye itmesi, bireyselleştirmesi, neden sonuç ilişkisi kurdurması ve eleştirel düşünce tarzı kazandırmasıdır. Kolluk eğitim sisteminde de bu anlayışın yerleşmesi ve eğitimin bu düzeye taşınması geleceğin belirsizlik ortamında görev yapacak personel için oldukça önemlidir. Geleceğin güvenlik ortamını anlamının ötesinde, bu ortamın gerektirdiği eğitim ihtiyacının karşılanması, belirtilen bu yeni yöntemlerin analiz edilip eğitimde kullanılması başarıya önemli ölçüde katkıda bulunacaktır.

Güvenlik personeli eğitim süreci, öğrencilere istendik yönde davranış değişikliği ve yeni bilgi ve beceriler kazandırmaya yönelik olmalı, onun hayata bakış açısını değiştirerek değişen ortamı anlamasını ve toplumla bütünleşmesini sağlamalıdır. Güvenlik konularına hâkimiyet, geniş bir genel kültür altyapısına sahip bulunmayı gerektirir. Aynı zamanda bir yetişkin olan kolluk personeli için bu süreçte önemli olan, toplumsal düşünce yapısında meydana gelen değişimlerin eğitimciler tarafından anlamlandırılarak, yeni anlayış ve yaklaşımların güvenlik eğitim sistemine yansıtılmasıdır.

Günümüzde ideal insanın özelliği değişmekte, sadece bir meslek edinmekten ziyade, bir sorunla karşılaştığında yeni strateji ve çözüm üretebilen, çok yönlü bir donanım kazanan insan tipi ön plana çıkmaktadır. Geleceğin bilinmeyenlerle dolu güvenlik ortamında süratli ve doğru kararlar vermek gerekecektir. Bu nedenle, değişen asimetrik tehditlerin de bulunduğu belirsizlik ortamlarında, kendi kararını verebilecek alt seviye liderlerinin yetiştirilme ihtiyacı bulunmaktadır. Yine, gerektiğinde uluslararası alanda görev yapabilecek, entelektüel bilgi birikimi kazanmış, baskı ve stres altında dahi olayları çok yönlü değerlendirebilecek, geniş bir genel kültür altyapısına sahip liderlere ihtiyaç olacaktır. Geleceğin güvenlik ihtiyacını karşılayacak liderler ise ancak belirtilen yeni bakış açısına göre seçilmiş, uygun yöntemler kullanılarak uzman eğitimciler tarafından yetiştirilmiş kişiler olacaktır. Bu maksatla, nasıl bir ortamda ve ne gibi özellikler kazanmış personele ihtiyaç duyulduğunun açık olarak tespit edilerek ortaya konulması ve bu özelliklerin, eğitimciler tarafından uygun eğitim yöntemleri kullanılarak, davranış değişikliği yaratacak şekilde kazandırılmasının uygun olacağı değerlendirilmektedir.

Kaynakça

- ABD Ordusu Harekât Talimnamesi FM 3-24.
- Avoseh, M.B.M. (2001). Learning to be Active Citizens, Lessons of Traditional Africa, For Lifelong Learning. USA: International Journal of Lifelong education.
- Bacaklı, H. (2006). Duyuşsal Davranış Eğitimi. 3. Baskı, Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- Barutçugil, İ. (2002). Eğiticinin Eğitimi. İstanbul: Kariyer Yayıncılık.
- Başaran, E. (1994). Eğitime Giriş. Dördüncü Basım, Ankara: Kadıoğlu Matbaası.
- Brookfield, S. (2000). The Concept of Critically Reflective Practice. In A.L. Wilson&ER. Hayes (Eds.), Handbook of adult on the continuing education, San Francisco: Jessey Bass.
- Brown, T. (1999). Challenging. Globization as Discourse and Phenomeno. USA: International Journal of Lifelong Education, 18 (1).
- Demirel, Ö. (2010). Yabancı Dil Öğretimi. 5'inci Baskı, Ankara: Pegem Yayınları.
- Demirel, Ö. Başbay, A. Ve Erdem E. (2006). Eğitimde Çoklu Zekâ, Kuram ve Uygulama. 1'inci Baskı, Ankara: Pegem Yayıncılık.
- Dökmen, Ü. (1994). İletişim Çatışmaları ve Empati. İstanbul: Sistem Yayıncılık.
- Duman, A. (2000). Yetişkinler Eğitimi. Birinci Basım, Ankara: Ütopya Yayınları.
- Erden M. ve Akman Y.(1995). Eğitim Psikolojisi-Gelişim-Öğrenme-Öğretme. Ankara: Arkadaş Yayınevi.
- Erdoğan, İ. (2008). Öğrenmenin Gücü. İstanbul: Alfa Yayınları.
- Erkuş, A. (1998). "Goleman'ın Duygusal Zeka Görünüşünün Psikometrik Açıdan Eleştirisi ve Dinamik Etkileşimsel Model Önerisi". Türk Psikoloji Yazıları Dergisi. Ankara: 31-40. European Commission, 2001;2003 a.
- Friedman, T.L. (2005). The World is Flat: A Brief History of Twenty Century. New York: Farrar, Straus and Giroux.
- Genesee, F. (2004). "What Do We Know About Bilingual Education For Majority Language Student", In T.K. Bhatia&W.Ritchie (Eds). Handbook of Bilingualism and Multiculturalism. Madlen, Ma: Blackwell.
- Guttek, L.G. (2006). Eğitime Felsefi ve İdeolojik Yaklaşımlar. Çev. Nesrin Kale. Üçüncü Basım, Ankara: Ütopya Yayınevi.
- Hamel, G. (2007). Yönetimin Geleceği. İstanbul: Mess Yayınları No:536.
- Hemmes, X.T. (2004), The Sling and The Stone: On War in The 21 st Century. Minesota: Zenith Pres.
- Hungtington, S.P. (2006) Asker ve Devlet. Çev. K.Uğur Kızılaslan, 2. Baskı, İstanbul: Salyangoz Yayınları.
- İzzet, M.N. (2003). Sözsüz İletişim. Çev. Ramazan Önal, İstanbul: Bilge Yayıncılık.

Kavrakoğlu, İ. (2006). Yönetimde Devrimin Rehberi, İnnovasyon. İstanbul: Atea Yayınları.

Marshall T. (2018). Coğrafya Mahkumları. Çev.Mert Doğruer. Birinci Basım, İstanbul:Epsilon Yayınevi.

Özden, Y. (2005). Eğitimde Yeni Değerler. 6. Baskı, Ankara: Pagem Yayıncılık.

Porter, G. (1995). Environmental Security Issue as a National Security. USA: Current History, 92/592

Tansel, A. (1999). Türkiye ve Seçilmiş Ülkelerde Eğitimin Getirisi. ODTÜ Gelişim Dergisi, Ankara:26(3 - 4)

Sekman, M. (2007). Kesintisiz Öğrenme. 8. Baskı, İstanbul: Alfa Yayınları.

Ulusal Strateji Dergisi, (Mart/Nisan 1999)

Ülgen, G. (1997). Eğitim Psikolojisi. Üçüncü Baskı, İstanbul: Kurtis Matbaası.

Yalçınkaya, H. (2010). Savaş, Farklı Disiplinlerde Yeni Yaklaşımlar. Ankara: Siyasal Kitapevi.

3M Corporation Research (2001).www.3m.Com/meetingnetwork/quidehtml.